

РЕШЕНИЕ

№ 204

гр. София, 11.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.12.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8939** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Н. Н. С. срещу Решение от 01.08.2022г., постановено по НАХД № 7977/2022 г. по описа на СРС, 11-ти с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 20-4332-022217/16.12.2020 г., издадено от началник на група при „Пътна полиция” - СДВР, с което, на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДП, на жалбоподателя била наложена глоба, в размер на 800 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДП, както и лишаване от правоуправление, за срок от 3 месеца. Били отнети и 12 контролни точки.

Касаторът счита, че решението е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи също така, че в процесното НП не е описано подробно нарушението, фактическата обстановка, описана в НП е неясна и е посочена крайно лаконично, което накърнява правото на защита. Иска се отмяна на оспорения акт.

Ответникът по касационната жалба –СДВР, отдел „Пътна полиция“, не изпраща представител, не изразява становище.

СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което счита, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, VII-ми касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна Софийски районен съд е установил, че на 11.10.2020 г., в 09:00 ч. жалбоподателят управлявал л. а. О. Виваро Б, ДК [рег.номер на МПС] (собственост на „Интерлийз ауто“ ЕАД и ползвател - „Турист сервиз рент-а-кар“ ЕООД) в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], като срещу № 14 се движел със скорост от 115 км/ч, при въведено общо ограничение на скоростта за населено място от 50 км/ч.

Движението и скоростта на лекия автомобил са установени и заснети с технически изправна мобилна камера за контрол на скоростта TFR 1-M с радар № 560, клип № 14267 по преписка ПК- 3/0169/2020 г.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: АУАН; НП; декларации за авторство; удостоверение за одобрен тип; протокол от техническа проверка; протокол за използване; разпечатка от техническо средство; снимков материал; форма на отчет; картон на водач; заповед за компетентност; заповед за утвърждаване на образец.

На 30.11.2020 г. мл.автоконтрольор в ОПП-СДВР съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за извършено на 11.10.2021г. нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в присъствие на нарушителя и на двама свидетели. Нарушителят е подписал АУАН. В тридневния срок по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не били депозираны възражения.

Въз основа на АУАН на 16.12.2020 г. началник група в отдел "Пътна полиция" към СДВР е издал (НП) № 20-4332-022217/16.12.2020 г., предмет на проверка в настоящото производство.

Въззивния съд е приел, че НП е законосъобразно и от материалноправна гледна точка. В хода на съдебното следствие е установено по несъмнен начин, че на 11.10.2020 г., в 09:00 ч. жалбоподателят управлявал л. а. О. Виваро Б, ДК [рег.номер на МПС] (собственост на „Интерлийз ауто“ ЕАД и ползвател - „Турист сервиз рент-а-кар“ ЕООД) в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към

[улица], като срещу № 14 се движел със скорост от 115 км/ч, при въведено общо ограничение на скоростта за населено място от 50 км/ч, като нарушението било заснето от технически изправна мобилна камера за контрол на скоростта TFR 1-M с радар № 560, клип № 14267 по преписка ПК-3/0169/2020 г.

Изложил е, че се касае за общо приложимо ограничение на скоростта за градски условия, поради което и законосъобразно като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДП. Формирал е изводи, че цитираното нарушение е формално и ангажирането на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не е обвързано с настъпването на определени негативни последици. От субективна страна, констатира се наличие на изрично указано ограничение, поради което и субективните представи на водача са непротивопоставими на административнообвинителната теза. Предвид сериозното надвишение (повече от 100% над разрешения максимум) и данните за предходни нарушения на ЗДП, случаят не би могъл да бъде квалифициран, като маловажен а доколкото нагlostта е гражданско понятие, възражение в подобна насока би могло да бъде окачествено, като силно неуместно.

СРС е изложил и мотиви, досежно размера на наказанието. Приел е, че съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДП, водач, за превишаване над 50 km/h - с глоба 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв. Санкциите са във фиксиран размер, като този на глобата не е съобразена с установената скорост (жалбоподателят е получил бонус от 50 лева, но с оглед забраната *reformatio in reus* влошаване на положението му е недопустимо), поради което и подробни разсъждения по размера им са безпредметни.

Въззивния съд е приел също, че жалбата срещу атакуваното наказателно постановление, в частта относно отнетите контролни точки, е недопустима. В тази връзка е изложил и мотиви, че теорията и практиката са категорични, по отношение на изискването за законоустановеност на нарушенията и наказанията, т. е. нарушения и наказания са само тези, посочени в закона. Административните наказания са *numerus clausus* изброени в разпоредбата на чл. 13 ЗАНН и отнемането на контролни точки не е сред тях. Системата на контролните точки е средство за контрол, от страна на Пътна полиция, върху изрядното поведение на водачите на МПС, но отнемането им няма санкционен характер, по смисъла на ЗАНН, а има характер на административна мярка, не - на наказание. В допълнение, чл. 2, ал. 1 ЗАНН регламентира, че наказанията се определят само със закон или указ, а точковата система, съгласно чл. 157, ал. 3 ЗДП, се регламентира с наредба.

При така установеното, районният съд е приел, че жалбоподателят от обективна и субективна страна е нарушил чл.21, ал.1 ЗДП.

Настоящият състав на АССГ намира, че при така установената от СРС фактическа обстановка, без да се установява наличие на процесуални нарушения от страна на СРС при извършване на тази дейност, следва да се направи извод, че при издаването на НП не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. И в АУАН, и в НП са посочени по изискуемия от закона

начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено.

Установената безпротиворечива фактическа обстановка е възпроизведена в съответствие с нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като административнонаказаното лице не е възпрепятствано да разбере за кое свое деяние /действие или бездействие/ му е наложено и конкретното административно наказание. АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание-чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителят, по съответния за това ред, посочен е издателят на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да може жалбоподателя да разбере какво е нарушил.

За да потвърди НП, съдът е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че извършеното нарушение е безспорно доказано от събраните доказателства. Съдът споделя изложеното в решението на СРС. Следва да се приеме за безспорно установена описаната по-горе фактическа обстановка.

От субективна страна, деянието е извършено при форма на вина пряк умисъл и не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН и квалифициране на същото като маловажен случай.

По отношение изводите относно спазване на материалноправните норми. Изводите на въззивната инстанция се споделят изцяло от настоящия състав, като препраща към тях, на основание чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК.

Въз основа на тези изводи касационната инстанция приема, че Решение от 01.08.2022г. по НАХД № 7977/2022 г. по описа на СРС, 11-ти с-в следва да бъде оставено в сила.

При този изход на правния спор на ответника по касация се дължат разноски, но тъй като не са предявени и няма доказателства за тяхното извършване, съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения, Административен съд София-град, VII-ми касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 АПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 01.08.2022г., постановено по НАХД № 7977/2022 г. по описа на СРС, 11-ти с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 20-4332-022217/16.12.2020 г., издадено от началник на група при „Пътна полиция” –

СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.